

KANTTEKENINGEN

DOOR LIZZY ANSINGH

Emmaüsgangers

IN het Rijks-Museum — tòch, vaak verguisde Cuypers! is het ons waardigst en schoonst museum, en, dank zij Schmidt Degener, het smaakvolst gearrangeerde dat wij met trots kunnen toonen — hangt een donkere Spaansche schilderij, voorstellende de Emmäusgangers. De meester koos het oogenblik, waarop Jezus in een nevel vervaagt, na het brood te hebben gebroken, op de hem eigene wijze, die zij plotseling herkenden — en nu zijn de mannen, eenigszins verdoofd, tot de erkenenis gekomen, dat het waarlijk de Heer! is geweest, die met hen wandelde en at — het schilderij is van Spaansche ernst en somberheid. De avond valt.

Niet minder ernstig is, niet ver daar vandaan, de Jan Steen; ofschoon in heldere kleuren en gedetailleerd geschilderd, is die sterk verwant aan het Spaansche werk, is het sentiment hetzelfde. Dezelfde verdooving bij de twee mannen, de Christus vervagend buiten het priël; de goede boerenmeid voelt onbestemd, dat er iets gaande is, deze drie zijn afwezig, droomend, zoo meteen zullen zij ontwaken en boodschappen Wien zij gezien hebben, met Wien zij avondmaalden.

Bij deze twee schilderijen wordt de toch schoone schilderij van Vermeer: geposeerd. Ik kan het idee: modellen in het atelier en daarbij een model voor de meid, zoowel als voor de niet indrukwekkende Christus-figuur, niet van mij zetten. De hoofdfiguur breekt het brood, maar niets in die figuur

*Rembrandt, De Emmaüsgangers, 1630.
Museum Jacquemart-André, Parijs*

